

at de i Loven paabudte Foranstaltninger gennemføres, eventuelt af de private Læger. Det foreslaas, at Tildelelse af saadan Myndighed ved Optagelse i Kommissionen kun sker med Justitsministerens Billigelse.

Til § 11.

Det skønnes ikke, at der nu til Dags vil være nogen Betænkelighed ved at anvende vel indrettede og vel beliggende Epidemihuse eller isolerede Afdelinger af saadanne til Behandling af de i Lovens § 2, 1ste Stykke, omhandlede Sygdomme, og da dette tidligere almindelig ansaas udelukket, se Justitsministeriets Skrivelse af 9. April 1890, Ministerialtidende 1890 A. Nr. 71, foreslaas det nu udtrykkelig at udtale Regelen. Der har derhos været Tvivl om, hvorvidt en Epidemikommission er berettiget til at benytte en offentlig Bygning uden vedkommende Myndigheds Samtykke, f. Eks. en Fattiggaard, naar Sogneraadet protesterede. Dette bør Kommissionen sikkert have Ret til, idet dette ofte vil kunne være langt den billigste Ordning, og det foreslaas derfor udtrykkelig at sige dette, idet da samtidig den særlige Bestemmelse om Skoler er sat sidst i Stykket for at angive, at dens Regel er ubetinget.

De Regler, som fastsættes i det nuværende 1ste Stykke, foreslaas udvidede til at gælde i alle Tilfælde af offentlig Behandling.

Til § 12.

Under Hensyn til de af og til fremkomne Tvivlsmaal om, hvilke Regler der gælder for Sygdomstilfælde ombord paa Skibe, se f. Eks. Folketingstidende 1911—12 Sp. 469 og 807, er det fundet rettest her som i § 17 udtrykkelig at nævne Skibe.

Til § 13.

Lægernes Forpligtelse efter Lovens § 8, 1ste Stykke, foreslaas udvidet til ogsaa at omfatte en Anmeldelse til Sundhedsstyrelsen, hvad der efter den i nedenstaaende Bilag 2 indeholdte Oversigt over Forekomsten af de paagældende Sygdomme ikke kan anses for et urimeligt eller særlig byrdefuldt Forlangende. Det samme gælder det efter Sundhedsstyrelsens Ønske i Paragraffens Slutning givne Paabud til Læger om at gøre Anmeldelse til Epidemikommissionen, hvis en sygs Omgivelser ikke føl-

ger givne Anvisninger paa Foranstaltninger til at lindre Smittes Udbredelse.

Det nye 2det Stykke vil formentlig findes naturligt.

Sidste Punktum af Lovens § 8, 5te Stykke, foreslaas udeladt som overflødig under Hensyn til Lovens § 14, Forslaget § 15.

Til § 14.

I denne nu i Lovens § 13 indeholdte Bestemmelse foreslaas det udtalt, at det er Kommissionen, som bestemmer, hvor streng Patientens Afspærring fra Omgivelserne skal være — hvilket synes selvfølgelig, men dog har givet Anledning til Forespørgsler.

Til § 15.

Medens 1ste Stykke uforandret svarer til Lovens § 14, er der i 2det Stykke, Lovens § 16, 2det Stykke, dels efter „Sygdommen“ tilføjet Ordene „eller Smittefaren“, idet denne for flere Sygdommes Vedkommende kan være længere end den egentlige Sygdomstilstand, dels henvist til de om Plejeanbringelse gældende Lovbestemmelser, der jo ikke fandtes ved Reglens Formulering i 1888.

Til § 16.

Tilføjjelsen i Slutningen af 1ste Stykke, Lovens § 15, 1ste Stykke, om Iagttagelse af andre Forsigtighedsforanstaltninger sigter til Forbud f. Eks. mod at bruge andre Personers Spiseredskaber, Lommestørklæder eller lignende, mod at benytte et Kloset, der ogsaa benyttes af andre, mod Spytning m. v.

Da Formaalet med Loven maa være at træffe hensigtsmæssige Foranstaltninger mod enhver Person, som udbreder Smitte, foreslaas i 2det Stykke den hidtidige Affattelse af Lovens § 15, 2det Stykke, ændret, idet den der gjorde Adskillelse mellem de forskellige Arter af Sygdomme under offentlig Behandling saavel som Indskrænkningen til „Personer, der have været i Berøring med den syge,“ synes uehdig. Som farlige maa nemlig nævnes de sunde Smittepredere, og der bør kunne træffes Foranstaltninger med Hensyn til dem, naar deres Egenskab som saadanne eventuelt ved Benyttelse af Reglerne i Forslaget § 7 er konstateret. Ved nogle Sygdomme, f. Eks. Kolera, er sunde Individuer kun smittespredende i en kortere Periode, og her vil da Afsondring fra andre